

หลักปฏิบัติและนโยบายในการคุ้มครองเด็ก
โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา

หลักปฏิบัติและนโยบายในการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา

โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยและการป้องกันนักเรียนของเราจากภัยอันตรายทั้งปวง บุคลากรของโรงเรียนทุกคนมีหน้าที่ตามหลักวิชาชีพและหลักจริยธรรมในการสร้างสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัยและส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถเติบโตและพัฒนาได้เต็มศักยภาพของตน และได้รับการปกป้องจากอันตราย โดยหลักในการคุ้มครองและส่งเสริมสวัสดิภาพนักเรียนประกอบด้วย

- การปกป้องเด็กจากการทารุณกรรมและการทอดทิ้ง
- การป้องกันการบั่นทอนสุขภาพกาย สุขภาพจิต หรือพัฒนาการของเด็ก
- การดูแลให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมตามหลักการดูแลเด็กให้ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ

หลักปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กของโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา ฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อกำหนดหลักการสำคัญสำหรับ**ผู้ปฏิบัติงานผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา ไม่ว่าจะปฏิบัติงานภายใต้ขอบเขตความรับผิดชอบใดๆ ก็ตาม** ดังนั้นในเอกสารนี้ จะขอเรียกรวมบุคลากรดังกล่าวว่าเป็น “บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา” ซึ่งรวมถึงบุคลากรดังต่อไปนี้ ตลอดจนบุคลากรประเภทอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ ณ ที่นี้

- เจ้าหน้าที่
- คณาจารย์
- บุคลากรสนับสนุน
- บุคลากรทำความสะอาด บุคลากรบำรุงรักษา
- บุคลากรโรงอาหาร
- คนขับรถ
- บุคลากรจากภายนอก เช่น ผู้ฝึกสอนนักกีฬา ผู้สอน โครงการเรียนเสริมนอกเวลาเรียน (EDP)

เอกสารฉบับนี้ไม่อาจจะระบุหลักปฏิบัติได้ครบทุกข้อเพื่อให้ครอบคลุมทุกสถานการณ์ ดังนั้นในบางสถานการณ์บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาต้องตัดสินใจด้วยตนเองเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์และสวัสดิภาพของเด็กที่ตนรับผิดชอบ ให้มีความสำคัญกับเด็กก่อนสภาพแวดล้อม โดยการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการขัดกับคำแนะนำในเอกสารนี้หรือตัดสินใจระงับการในลักษณะที่เอกสารนี้ไม่ได้ระบุไว้ อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดสถานการณ์ดังกล่าวขึ้นให้บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษายึดหลังการปฏิบัติงานด้วยความโปร่งใสและรายงานเหตุการณ์ให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบทันที

การรักษาข้อมูลเป็นความลับ

บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษามีหน้าที่รักษาข้อมูลที่เป็นความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ไม่ว่าตนเองจะได้รับทราบข้อมูลนั้นจากทางโรงเรียนหรือจากบุคคลที่สาม โดยบุคลากรผู้มีอำนาจไม่ได้ให้ความยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบังคับให้กระทำการดังกล่าว หรือการกระทำดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการปกป้องคุ้มครองเด็ก โดยบุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาควรปรึกษาผู้อำนาจการฝ่ายหากตนมีข้อกังวลหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการรักษาข้อมูลที่เป็นความลับ

สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคลากรกับนักเรียน

บุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาอาจมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนในหลายลักษณะและบทบาท เช่น เป็น ผู้สอน ผู้ฝึกซ้อม เพื่อนบ้าน ครอบครัวของเพื่อน ผู้ปกครองของเพื่อน เป็นต้น อย่างไรก็ตามบุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาควรหลีกเลี่ยงพฤติกรรมในบทบาทหนึ่งบทบาทใดที่จะส่งผลเสียต่อความ รับผิดชอบในบทบาทอื่น โดยบุคลากรควรใช้หลักสามัญสำนึกดำเนินการตามภาระความรับผิดชอบและ หลีกเลี่ยงการปฏิสัมพันธ์ที่อาจสื่อว่าเป็นการประพฤตินิยมหรือการทำร้ายเด็ก

กล่าวโดยละเอียดคือ บุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาจะปฏิบัติดังนี้

- กระทำหรือประพฤตินในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อสวัสดิภาพของนักเรียนซึ่งต้องมาเป็นอันดับ หนึ่ง
- รับผิดชอบต่อการกระทำและพฤติกรรมของตน และหลีกเลี่ยงการกระทำที่จะทำให้บุคคลทั่วไป สงสัยได้ว่าบุคลากรมีแรงจูงใจในผลประโยชน์หรือความตั้งใจที่ไม่สุจริต
- ควบคุมให้พฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับอายุและ พัฒนาการ
- หลีกเลี่ยงการพบนักเรียนตัวต่อตัว เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็นที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอน หรือ การให้คำปรึกษา
- หากต้องพบนักเรียนตัวต่อตัว ให้ปฏิบัติตนให้เหมาะสมและให้อยู่ในจุดที่ผู้สัญจรไปมามองเห็น ได้ ชัดเจน
- ประพฤติตนเป็นแบบอย่างทางพฤติกรรมที่ดี ดักเตือนหากพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมหรือพูดจาไม่ เหมาะสม
- หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมต่อหน้านักเรียน เช่น การพูดจาขี้จ้วง ล้วงละเมิด ยั่วเยาะทางเพศ ดู หมิ่นเหยียดหยาม หรือดูถูกวัฒนธรรมอื่น
- หลีกเลี่ยงการกระทำที่ทำให้นักเรียนเสียหาย หรือทำให้นักเรียนต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อ การถูกละเมิด ถูกเอาเปรียบ หรือถูกทำร้าย
- หลีกเลี่ยงการอาสารับส่งนักเรียน โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาหากไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์ อักษรจากผู้ปกครองของนักเรียน (โดยหลักฐานการอนุญาตที่โรงเรียนยอมรับได้อาจมาจากช่อง ทางการสื่อสาร เช่น ข้อความ อีเมล หรือไลน์ เป็นต้น)
- ไม่จัดหาสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่นักเรียน
- หากบุคลากรถูกฟ้องร้อง ถูกตัดสินว่ามีความผิด หรือได้รับผลกระทบอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการทูลกระหม่อมหรือการแสวงประโยชน์จากเด็กในทางที่ผิด ไม่ว่าจะ เกิดก่อนหรือขณะร่วมงานกับโรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา บุคลากรมีหน้าที่ต้องแจ้งให้โรงเรียน ทราบทันที

การสัมผัส/แตะต้องตัว

บุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาจะต้องปฏิบัติดังนี้ตลอดเวลา

- ใช้หลักจรรยาบรรณทางวิชาชีพในการตัดสินใจว่าพฤติกรรมการสัมผัสตัวนักเรียนแบบใดเหมาะสม หรือไม่เหมาะสม
- หากมีการสัมผัสตัวนักเรียน บุคลากรต้องพร้อมที่จะอธิบายการกระทำของตนและทราบว่าโรงเรียน สามารถสอบสวนการกระทำดังกล่าวได้ทุกเมื่อ

- บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาจะสัมผัสตัวนักเรียนได้ก็ต่อคนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ ต้องกระทำกิจกรรมดังกล่าว และให้ดำเนินการด้วยความระมัดระวังและให้เกียรตินักเรียนอยู่เสมอ
- ห้ามสัมผัสตัวนักเรียนหากไม่มีเหตุอันสมควร
- หลีกเลี่ยงการสร้างวัฒนธรรมการสัมผัสตัวเพื่อประโยชน์ทางการเรียนการสอน หรือสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียน
- ห้ามมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวหรือความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะหรือรูปแบบใดกับเด็กหรือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา
- ห้ามลงโทษหรือสั่งสอนด้วยการทำร้ายร่างกาย
- ห้ามเข้าให้การช่วยเหลือนักเรียนในกิจกรรมส่วนตัวที่นักเรียนช่วยเหลือตนเองได้ (เช่น พาเข้าห้องน้ำ หรือช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า)
- ห้ามเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้กำลังหรือกิจกรรมที่ย้ำความรู้สึกทางเพศกับนักเรียน เช่น การเล่นมวยปล้ำ
- ห้ามกระทำหรืออนุญาตให้มีการกระทำที่ต้องสัมผัสตัวนักเรียนอย่างไม่เหมาะสมหรืออย่างไม่พึงประสงค์

การใช้รูปภาพและข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาสามารถถ่ายหรือใช้งานภาพ หรือสื่ออื่น ๆ ที่ใช้ภาพนักเรียน ตัวอย่างผลงานนักเรียน และ/หรือภาพของนักเรียนขณะร่วมงานหรือกิจกรรมโรงเรียน โดยภาพถ่าย/สื่อเหล่านี้ถูกผลิตขึ้นเพื่อใช้สื่อสารกับผู้ปกครองโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน และ/หรือเพื่อให้ข้อมูลแก่บุคคลที่สามในการประชาสัมพันธ์โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา โดยบุคลากรสามารถเผยแพร่ภาพดังกล่าวผ่านช่องทางที่โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษายินยอม

อย่างไรก็ตามบุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาต้องใช้ความระมัดระวังในการเลือกภาพดังกล่าวเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นนำภาพไปใช้ต่ออย่างไม่เหมาะสม หากเป็นไปได้ควรเลือกใช้รูปภาพที่เน้นการทำกิจกรรมหรือกลุ่มบุคคล และไม่ควรจะไปที่นักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นพิเศษ ในกรณีที่ผู้ปกครองลงนามห้ามการถ่ายรูปบุตรหลาน จะไม่มีการกระทำดังกล่าวหรือเผยแพร่รูป

ขณะถ่ายทำสื่อ ภาพถ่าย หรือนำภาพนักเรียนไปใช้ในกิจกรรมของโรงเรียน บุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาต้องปฏิบัติดังนี้

- ไม่ถ่ายภาพนักเรียนหากบุคคลดังกล่าวไม่อนุญาตหรือไม่ประสงค์ให้ถ่าย
- ไม่เผยแพร่ภาพของนักเรียนผ่านช่องทางออนไลน์หรือสิ่งพิมพ์ของโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาอย่างเด็ดขาด หากผู้ปกครองได้ลงนามห้ามการถ่ายภาพบุตรหลานไว้
- ตรวจสอบว่าภาพถ่าย ภาพยนตร์ และวิดีโอที่ผลิตนั้นเป็นการนำเสนอที่ให้เกียรติและรักษาภาพลักษณ์ของนักเรียน
- เมื่อบุคลากรต้องส่งภาพผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์หรือเผยแพร่ภาพในรูปแบบใด ๆ (ยกเว้นการตีพิมพ์บนสิ่งพิมพ์ของโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา เช่น Ad Astra และหน้าเฟซบุ๊กเพจโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา) ให้บุคลากรตรวจสอบว่าชื่อไฟล์ และ/หรือคำอธิบายประกอบภาพ ว่าไม่มีข้อมูลหรือข้อความใดที่เป็นข้อมูลบุคคลที่สามารถใช้ระบุตัวนักเรียนได้ (ยกเว้นชื่อจริง)

การติดต่อกับนักเรียนผ่านสื่อสังคมหรือสื่อออนไลน์

โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษานับสนุนการใช้สื่อและสื่อสังคมในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในมิติการส่งเสริมการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามการติดต่อกับนักเรียนผ่านบัญชีสื่อสังคมของนักเรียนอาจทำให้นักเรียนสับสนในบทบาทของบุคลากรที่ปฏิบัติงานกับโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาได้

ดังนั้นบุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาควรปฏิบัติดังนี้

- ติดต่อกับนักเรียนผ่านเว็บไซต์และช่องทางที่โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาอนุญาต (เช่น Google Classroom ระบบอีเมลโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา PowerSchool เฟสบุ๊ก โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา Seesaw บล็อกเกอร์ บัญชีทางการของทวีตเตอร์ กลุ่มไลน์ที่โรงเรียนอนุญาต) และควรเป็นการติดต่อสื่อสารเพื่อช่วยเหลือและส่งเสริมการเรียนรู้
- ขอติดต่อผ่านบัญชีสื่อสังคมส่วนตัวก็ต่อเมื่อจำเป็นต้องช่วยเหลือด้านการเรียนหรือให้คำปรึกษาในกรณีพิเศษเท่านั้น และเพื่อความ โปร่งใสตรวจสอบได้ บุคลากรควรขออนุญาตผู้อำนวยการฝ่ายที่รับผิดชอบก่อนเสมอ
- ตรวจสอบว่าบัญชีสื่อสังคมของบุคลากรได้มีการตั้งค่าความเป็นส่วนตัวอย่างเหมาะสมแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนเห็นโพสต์ส่วนตัวที่ไม่เหมาะสมซึ่งอาจทำให้อัตลักษณ์ส่วนบุคคลเกิดปะปนกับภาพลักษณ์ทางวิชาชีพได้
- อย่างลัวที่จะแจ้งหรือรายงานผู้อำนวยการฝ่ายหากบุคลากรรู้สึกไม่สบายใจที่พบเห็นเพื่อนร่วมงานมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขณะติดต่อกับนักเรียนผ่านช่องทางออนไลน์
- ห้ามกด “เพิ่มเพื่อน” “ติดตาม” “ชอบ” หรือพูดคุยโต้ตอบกับนักเรียนหรือติดตามนักเรียนของโรงเรียนที่ยังอยู่ในวัยเรียนผ่านบัญชีสื่อสังคมที่เป็นบัญชีส่วนตัว

การรายงาน: การแจ้งข้อสงสัยในพฤติกรรมที่อาจเป็นการทำร้ายเด็ก

โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาคาดหวังให้บุคลากรของโรงเรียนฯ ทุกคนรายงานปัญหาที่พบให้ทางโรงเรียนทราบ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ประสงค์สามารถแจ้งเบาะแสเหตุการณ์หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้องกลัวการถูกกลั่นแกล้ง แก่แค้น หรือทำให้เสียประโยชน์ หากบุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาผู้ใดพบปัญหาที่อาจกระทบต่อสวัสดิภาพของนักเรียนโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษา หรือมีนักเรียนคนใดมาแจ้งบุคลากรว่าตนอาจกำลังประสบปัญหาการถูกทำร้าย หรือมีการแจ้งข้อมูลในลักษณะที่มีมูลสมควรแก่เหตุในลักษณะดังกล่าว ให้บุคลากรแจ้งที่ปรึกษาฝ่ายของตนภายใน 24 ชั่วโมงหลังจากที่ได้รับทราบข้อมูลดังกล่าว หากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพของนักเรียน ให้ถือว่าปัญหานั้นเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง หากบุคลากรโรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาทราบข้อมูลแต่เนิ่น ๆ ให้รีบแจ้งข้อมูลทันทีแม้เหตุจะไม่เกิดขึ้นแล้ว และไม่ควรรอจนเกิดเหตุร้ายแรงเสียก่อน

การรายงาน: การแจ้งข้อสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้อื่น

ตามหลักจริยธรรมบุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษามีหน้าที่รายงานหรือปรึกษาผู้อำนวยการฝ่ายโดยใช้ดุลพินิจตามความเหมาะสมหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับสวัสดิภาพหรือความปลอดภัยของเด็ก นอกจากนี้บุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษายังมีหน้าที่รายงานพฤติกรรมของบุคคลอื่นหากพฤติกรรมนั้นอาจเป็นภัยต่อเด็ก

หากการรายงานดังกล่าวเกิดจากความประสงค์ของบุคลากร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาจะใช้ดุลพินิจและกำหนดมาตรการเพื่อปกป้องบุคลากรในกรณีต่อไปนี้

- บุคลากรรายงานข้อสงสัยเกี่ยวกับการประพฤติมิชอบ
- บุคลากรตกเป็นเหยื่อของการประพฤติมิชอบ
- บุคลากรเป็นผู้พบเห็นพฤติกรรมที่อาจเข้าข่ายการประพฤติมิชอบ

โดยมาตรการการปกป้องบุคลากรรวมถึงการป้องกันจากการแกล้ง ช่มชู้ว่าจะเอาคืน การไล่ออก หรือการกีดกันใด ๆ ที่เป็นผลโดยตรงจากการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

บุคลากรอาจเลือกแจ้งข้อกังวลดังกล่าวให้บุคคลผู้ก่อเหตุทราบโดยตรง หรือแจ้งผู้บริหาร ที่ปรึกษา หรือนักจิตวิทยาประจำโรงเรียน และต้องจัดทำรายงานการประพฤติมิชอบเสนอผู้บริหาร/ผู้บังคับบัญชาฝ่ายในกรณีที่สงสัยว่าผู้บริหาร/ผู้บังคับบัญชาฝ่ายเป็นผู้ประพฤติมิชอบให้บุคลากรรายงานให้ผู้อำนวยการ โรงเรียนทราบ และในกรณีที่สงสัยว่าผู้อำนวยการ โรงเรียนเป็นผู้ประพฤติมิชอบให้บุคลากรรายงานการประพฤติมิชอบต่อผู้อำนวยการส่วนกลาง และจะต้องส่งรายงานการประพฤติมิชอบทุกฉบับให้ผู้อำนวยการฝ่ายและผู้อำนวยการ โรงเรียนทราบ

โดยผู้อำนวยการจะแจ้งให้ผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องโดยเร็วที่สุดหากพบปัญหาหรือข้อสงสัยด้านความปลอดภัยและสวัสดิภาพที่อาจจะกระทบกับเด็กในความดูแล

นโยบายการคุ้มครองเด็ก

การทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็กเป็นปัญหาพบบ่อยขึ้นตามโรงเรียนทั่วโลก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ถือว่าละเมิดสิทธิมนุษยชนของเด็ก และเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา พัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ

โรงเรียนถือเป็นสถาบันหลักสถาบันหนึ่งในสังคมที่มีบทบาทและหน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองเด็ก ดังนั้นโรงเรียนจึงต้องสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับเด็กทุกคนที่อยู่ในความดูแล นอกจากนี้ผู้สอนในฐานะบุคลากรที่มีโอกาสได้สังเกตและปฏิสัมพันธ์กับเด็กตลอดเวลาจึงมักจะเป็นผู้ทราบปัญหาก่อนว่าเด็กคนใดกำลังประสบปัญหาและต้องการความช่วยเหลือคุ้มครอง ดังนั้นผู้สอนจึงมีหน้าที่ทั้งในทางวิชาชีพและจริยธรรมในการสังเกตและสอบถามว่าเด็กคนใดกำลังประสบปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ และแจ้งให้เด็กและผู้ปกครองทราบว่าหากต้องการความช่วยเหลือในกรณีที่เกิดการทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็ก เด็กและผู้ปกครองผู้ได้รับผลกระทบมีทางเลือกในการแก้ไขปัญหาอย่างไร หรือขอความช่วยเหลือจากใครได้บ้าง

คณาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกคนที่ปฏิบัติงานที่โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา/แผนกสวิส ต้องรายงานเหตุที่สงสัยว่าอาจเกิดการทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็กเมื่อใดก็ตามที่บุคลากรใดตรวจเจอแล้วเชื่อว่าเด็กอาจกำลังตกเป็นเหยื่อหรือเสี่ยงที่จะเป็นเหยื่อในสถานการณ์ดังกล่าว โดยให้บุคลากรรายงานและติดตามปัญหาการทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็กตามตามระเบียบการบริหารที่เกี่ยวข้องกับนโยบายนี้ นอกจากนี้บุคลากรสามารถรายงานข้อสงสัยดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้อง สถานกงสุลที่เกี่ยวข้องในกรุงเทพมหานคร หน่วยงานคุ้มครองเด็ก ณ ประเทศบ้านเกิด และ/หรือเจ้าหน้าที่ของผู้นับประสงเหตุ

นโยบายที่ประกาศใช้ในโรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา/แผนกสวิส เป็นนโยบายที่ปรับมาจากพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ซึ่งอยู่ภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งประเทศไทยในฐานะประเทศสมาชิกได้ลงนามรับรองและมุ่งมั่นที่จะคุ้มครองปกป้องนักเรียนทุกคนในยามที่ประสบปัญหาถูกทารุณกรรม หรือทอดทิ้ง โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา/แผนกสวิส จะทำการแจกจ่ายนโยบายนี้ให้แก่ผู้ปกครองและผู้สมัครเรียนทุกปี จะแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายนี้ให้นักเรียนรับทราบเป็นประจำทุกปี จัดฝึกอบรมประจำปีให้แก่บุคลากรทุกคน และพยายามดำเนินการทุกวิถีทางในขั้นตอนการจ้างงานเพื่อป้องกันปัญหาและรักษาความปลอดภัยให้กับเด็ก ในกรณีที่มิมีบุคลากรถูกรายงานว่าเป็นผู้กระทำผิด โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา/แผนกสวิส จะดำเนินการสอบสวนเต็มรูปแบบ โดยละเอียด ตามกระบวนการและมาตรการตรวจสอบที่กำหนดไว้

คณะกรรมการผู้บริหาร โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา/คณะกรรมการผู้บริหาร โรงเรียนสวิสรับรองนโยบายนี้แล้ว

*ที่มา: แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บทความสรุปอย่างไม่เป็นทางการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ: “<http://www.amnestyusa.org/our-work/issues/children-s-rights/convention-on-the-rights-of-the-child>”

คำจำกัดความของการทารุณกรรมและการทอดทิ้ง

การทารุณกรรมเป็นคำที่มีความหมายค่อนข้างซับซ้อน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมการเลี้ยงดูบุตร เพศ บทบาทหน้าที่ และความคาดหวัง โดยหลักการทารุณกรรมมักเกิดจากการบังคับให้อีกฝ่ายต้องปฏิบัติตามบุคคลที่มีพลังกำลังมากกว่า เช่น สมาชิกครอบครัว ผู้สอน หรือเพื่อน โดยงานวิจัยมักกำหนดนิยามการทารุณกรรมตามผลของพฤติกรรมดังต่อไปนี้

การทำร้ายร่างกาย

- การทำให้ร่างกายของเด็กบาดเจ็บโดยจงใจและไม่ใช่อุบัติเหตุจนทำให้ผิวหนังฟกช้ำ
- การใช้ความร้อนลวกผิว การทำให้เสียโฉม การทำให้สุขภาพกายหรือใจเสื่อมถอย หรือการทำให้ร่างกายไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ เกิดทุพพลภาพ หรือเสียชีวิต และ/หรือ
- การทำให้ร่างกายของเด็กได้รับอันตรายและเสี่ยงต่อการเกิดทุพพลภาพ และ/หรือ
- กระทำการที่โหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมโดยไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บที่สังเกตพบ เช่น การส่งสอนทางวินัยด้วยวิธีรุนแรงโดยไม่สนว่าเด็กจะเจ็บตัวหรือไม่ หรือได้รับผลกระทบต่อจิตใจอย่างไร และ/หรือ
- การทำร้ายหรือการกระทำต่อเด็กที่เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาหรือนโยบายของโรงเรียน และ/หรือ
- การมีส่วนร่วมในการกระทำหรือการละเว้นการกระทำอันส่งผลให้เด็กได้รับอาการบาดเจ็บ หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสุขภาพกาย ใจ หรือพัฒนาการของเด็ก และ/หรือ
- การละเลยเพิกเฉยไม่ดำเนินการเพื่อป้องกันตามสมควรจนเกิดเหตุข้างต้น

ปัจจัยที่อาจบ่งชี้ร่องรอยการถูกทำร้ายร่างกาย

- รอยฟกช้ำและรอยไหม้เรื้อรังตามตัวที่ไม่ทราบที่มาหรืออธิบายไม่ได้
- รอยฟกช้ำในระยะต่าง ๆ (รอยต่างสี)
- แผลบาดเจ็บที่มีรอยคล้ายอุปกรณ์ที่ใช้ทำร้ายร่างกาย (เช่น สายไฟ เข็มขัด หัวเข็มขัด ไม้ตีป้องกันมือ)
- แผลบาดเจ็บที่มักปรากฏขึ้นเป็นประจำหลังขาดหรือลาเรียน
- แผลไหม้ที่ไม่ทราบที่มาหรืออธิบายไม่ได้ โดยเฉพาะบริเวณฝ่าเท้า ฝ่ามือ หลัง หรือก้น
- แผลไหม้ที่มีรอยคล้ายเตาไฟฟ้า เตาเร็ด หรือบุหรี่
- แผลไหม้ลักษณะเกิดจากเชือกหรือเป็นเส้น บริเวณแขน ขา คอ หรือลำตัว
- แผลบาดเจ็บที่ไม่ตรงตามข้อมูลที่เด็กเล่า
- แผลถลอก ฉีกขาด แดงหักที่ไม่ทราบที่มาหรืออธิบายไม่ได้

การทำร้ายจิตใจ

- การทารุณกรรมทางอารมณ์เป็นการกระทำที่ทำร้ายหรือบั่นทอนสภาพจิตใจของเด็กเป็นประจำ เช่น การทำให้เกิดผลร้ายต่อพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กอย่างต่อเนื่อง
- คำกล่าวในลักษณะต่อว่าว่าเด็กไร้ค่า ไม่มีใครรัก ดีไม่พอ หรือจะเห็นค่าก็ต่อเมื่อเด็กปฏิบัติตามจนสนองความต้องการของบุคคลนั้น
- การไม่ให้โอกาสเด็กได้แสดงความคิดเห็น จงใจสั่งห้ามเด็กพูด หรือ “เข้าแห่ สู้เถียน” ในสิ่งที่เด็กพยายามจะพูดหรือวิธีการสื่อสารของเด็ก
- การคาดหวังที่ไม่สอดคล้องกับอายุและพัฒนาการของเด็ก เช่น การบอกกล่าว การแสดงความต้องการในบางอย่างที่เกินพัฒนาการของเด็ก ตลอดจนการปกป้องเด็กเกินไป หรือการจำกัดสิทธิไม่ให้เด็กได้เรียนรู้ ค้นหา ศึกษา หรือการกีดกันไม่ให้เด็กเข้าร่วมสนทนากับคนในสังคม หรือให้เห็นหรือได้ยินพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้อื่น
- การถูกกลั่นแกล้งอย่างรุนแรง (รวมถึง การกลั่นแกล้งในโลกไซเบอร์) ทำให้บ่อยครั้งเด็กอาจรู้สึกกลัว ตกอยู่ในอันตราย ถูกนำไปแสวงประโยชน์ในทางที่ผิด หรือล่วงละเมิด ทุกครั้งที่เด็กโดนทำร้ายมักจะได้รับผลกระทบต่อสภาพจิตใจไม่มากก็น้อย แต่การทำร้ายจิตใจตรง ๆ ก็อาจเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกัน
- นอกจากนี้การทำร้ายจิตใจ อาจหมายถึงยามเมื่อเด็กต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่อึดอัด ซึ่งอาจเป็นสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมทั้งต่อผู้ใหญ่และเด็ก

การทอดทิ้ง

การทอดทิ้ง หมายถึง การไม่จัดหาความต้องการพื้นฐานให้แก่เด็กในสภาพแวดล้อมที่เด็กต้องอาศัย โดยอาจแบ่งเป็นมิติต่าง ๆ ดังนี้

- ทางกายภาพ (เช่น การไม่จัดหาอาหาร หรือที่พักอาศัยที่จำเป็น หรือไม่ดูแลเด็กให้เหมาะสม - ซึ่งรวมถึงการที่เด็กไร้ซึ่งผู้ปกครองที่มีความพร้อมในการดูแล เช่น การปล่อยปละละเลย การทิ้งเด็กไว้ที่บ้านคนเดียวเป็นระยะเวลานาน ๆ โปรดทราบว่า โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษากำหนดให้ผู้ปกครองอย่างน้อยหนึ่งคนจะต้องเป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเป็นหลัก และหากผู้ปกครองมีเหตุต้องเดินทางออกนอกประเทศไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม พ่อ แม่ หรือผู้ปกครองมีหน้าที่แจ้งข้อมูลการติดต่อต่าง ๆ ให้โรงเรียนรับทราบ โดยผู้ปกครองสามารถขอกรอกแบบขอแจ้งเปลี่ยนผู้ปกครองชั่วคราวได้ที่โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา และต้องยื่นแบบขอแจ้งเปลี่ยนฯ ดังกล่าวให้แล้วเสร็จก่อนเดินทางออกนอกประเทศ และ/หรือ
- ทางสุขภาพ (เช่น การไม่จัดหาการรักษาปัญหาสุขภาพทางกายหรือทางใจให้แก่เด็ก) และ/หรือ

- ทางอารมณ์ (ลักษณะพฤติกรรมเช่น การเพิกเฉยต่อความรู้สึกของเด็ก การไม่ให้การช่วยเหลือด้านจิตวิทยาแก่เด็ก หรือการอนุญาตให้เด็กคืบเครื่องคืบแอลกอฮอล์หรือเสพยาเสพติด โดยตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ได้แก่ การเหยียดหยามด้วยวาจา การมองข้ามหรือแกล้งทำเป็นไม่เห็นคำเด็ก การละเมิดความเป็นส่วนตัวโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร การข่มขู่คุกคามด้วยความรุนแรง เป็นต้น)

ปัจจัยที่อาจบ่งชี้ว่าเด็กถูกทอดทิ้ง

- เด็กไม่ได้อาบน้ำหรือมีอาการหิวเพราะอดอาหาร
- ผู้ปกครองไม่ใส่ใจผลการเรียนของเด็ก
- ผู้ปกครองละเลยการติดต่อสื่อสารจากทางโรงเรียนแม้จะเป็นการติดต่อซ้ำ ๆ
- เด็กไม่อยากกลับบ้าน
- ทั้งพ่อและแม่ หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย ไม่ได้อยู่ในเขตกรุงเทพฯ เกิน 24 ชั่วโมง
- ไม่สามารถติดต่อผู้ปกครองได้

อย่างไรก็ตาม ถ้าพบการเกิดปัจจัยบ่งชี้ทางพฤติกรรม ไม่สามารถใช้ตัดสินว่าเด็กถูกทารุณกรรมหรือถูกทอดทิ้งได้ จึงควรใช้ปัจจัยดังกล่าวประกอบการพิจารณาพร้อมกับปัจจัยเสริมอื่น เช่น ความสัมพันธ์หรือสถานภาพของครอบครัว เป็นต้น

การทารุณกรรมทางเพศ

การทารุณกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำหรืออนุญาตให้กระทำที่กำหนดว่าเป็นการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่รับอุปถัมภ์เด็กหรือเนโอบายโรงเรียน ตลอดจนการตั้งใจสัมผัสอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือหน้าอกของเด็กทั้งโดยตรงและผ่านเสื้อผ้าที่ไม่ใช่การกระทำเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการรักษาสุขภาพ

การทารุณกรรมทางเพศ มีลักษณะพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากการทารุณกรรมเด็กทั่วไป จึงเป็นประเด็นที่ต้องใส่ใจเป็นพิเศษ ในขณะที่การทำร้ายร่างกายมักเกิดจากอารมณ์ชั่ววูบและมักเกิดขึ้นทันทีทันใดไม่ผ่านการวางแผน การทารุณกรรมทางเพศมักเป็นพฤติกรรมที่วางแผนมาแล้วล่วงหน้าอย่างแยบยลเพื่อหวังผลร้ายต่อเด็ก โดยการวางแผนดังกล่าวเรียกว่าการล่อลวงเพื่อให้เด็กไว้ใจ (grooming) บ่อยครั้งเหยื่อจะออกหน้ารับผิดชอบ รับการดำเนิน รับผิดชอบในการกิจกรรมทางเพศนั้น ๆ แทนผู้ก่อเหตุ โดยเมื่อเกิดปัญหาการทารุณกรรมทางเพศ การรายงานเรื่องนี้ทำได้ค่อนข้างยากเนื่องจากต้องใช้ความระมัดระวังรอบคอบ และต้องรักษาความลับของผู้ประสบเหตุให้ได้มากที่สุด

บ่อยครั้งเหยื่อที่ถูกล่อลวงมักถูกหลอกให้เชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์คือการแสดงออกถึงความรัก จึงมักจะตกหลุมรักผู้ก่อเหตุ และแสดงออกว่าตนมีความสุขและสามารถใช้ชีวิตร่วมกับเด็กคนอื่น ๆ ได้ตามปกติโดยไม่แสดงอาการออกมาเพราะคนรู้สึกรู้สึกว่ากำลังมีความรัก

ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาจาก โรงเรียนจึงไม่สามารถเข้าถึงผู้ก่อการทารุณกรรมทางเพศได้

ปัจจัยที่อาจบ่งชี้ว่าเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ

- ความรู้เรื่องเพศ พฤติกรรมทางเพศ หรือการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับระดับอายุ
- รูปแบบการมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่ผิดปกติ
- การคิดเชื่อทางเพศสัมพันธ์ในเด็กทุกวัย
- ร่องรอยการบาดเจ็บทางร่างกายหรือมีเลือดออกบริเวณปาก อวัยวะเพศ หรือทวารหนัก
- อาการเดินหรือนั่งลำบาก
- การปฏิเสธไม่ยอมเปลี่ยนชุดพละ อาการกลัวห้องน้ำ
- เด็กหนีออกจากบ้าน โดยไม่มีการแจ้งหรือร้องเรียน
- เด็กไม่ยอมอยู่กับใครตามลำพัง
- เกิดการตั้งครรภ์ โดยเฉพาะในวัยเด็ก
- การเลี้ยงดูเด็กในลักษณะที่ปกป้องเด็กเกินไป

ผู้สอนควรปฏิบัติอย่างไร เมื่อพบเหตุให้เชื่อได้ว่าน่าจะเกิดปัญหาขึ้น?

ให้บุคลากรใช้ปัจจัยบ่งชี้การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กข้างต้นเป็นแนวทางในการรายงานที่ปรึกษา หรือผู้อำนวยการฝ่าย โดยผู้อำนวยการฝ่ายจะส่งเรื่องต่อไปยังผู้อำนวยการฝ่ายบริการนักเรียนเพื่อพิจารณาว่าจะกำหนดมาตรการรับมือปัญหาอย่างไรต่อไป

โดยบุคลากรต้องจัดทำรายงานเมื่อรับทราบข้อมูลหรือสาเหตุให้เชื่อได้ว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมหรือถูกทอดทิ้ง และการรายงานทุกครั้งต้องเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ

มาตรการหลังได้รับรายงานข้อสงสัยเกี่ยวกับการทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็ก

ในกรณีที่มีเหตุให้สงสัยว่าเด็กถูกทารุณกรรมหรือถูกทอดทิ้ง คณะอาจารย์และเจ้าหน้าที่มีหน้าที่รายงานข้อสงสัยดังกล่าวให้ที่ปรึกษา นักจิตวิทยาประจำโรงเรียน หรือผู้อำนวยการฝ่ายทราบ โดยผู้อำนวยการฝ่ายต้องได้รับรายงานในทุกกรณี และผู้อำนวยการฝ่ายมีหน้าที่รายงานให้ผู้อำนวยการ โรงเรียนและผู้อำนวยการฝ่าย สนับสนุนนักเรียนทราบเกี่ยวกับข้อสงสัยว่าอาจมีการทารุณกรรมหรือทอดทิ้งเด็กดังกล่าว

โดยเจ้าหน้าที่ คณะอาจารย์ และผู้บริหารทุกคนมีหน้าที่โดยตรงในการรายงานเหตุกรณีเกิดการทารุณกรรมหรือทอดทิ้งเด็ก ส่วนบุคลากร โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาทุกคนมีหน้าที่รายงานข้อสงสัยทุกประการเกี่ยวกับการทารุณกรรมหรือทอดทิ้งเด็กให้ทราบเช่นกัน โดยการรายงานการทารุณกรรมหรือทอดทิ้งเด็กทุกครั้งให้รายงานต่ออาจารย์ที่ปรึกษาโดยเร็วที่สุด

ขั้นตอนการรายงานข้อสงสัยเกี่ยวกับการทารุณกรรมหรือทอดทิ้งเด็ก

ขั้นที่ 1

เมื่อเด็กแจ้งให้ทราบว่าการทารุณกรรมหรือถูกทำร้าย หรือมีเหตุอันควรให้เชื่อได้ว่าเด็กถูกทารุณกรรม ให้ผู้สอนขอคำแนะนำจากผู้อำนวยการฝ่าย และ/หรือนักจิตวิทยาประจำโรงเรียนทันที โดยอาจารย์ที่ปรึกษา มีหน้าที่เก็บข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ได้รับรายงานและจัดตั้งกลุ่มปฏิบัติการของโรงเรียนเพื่อรองรับปัญหาตามลักษณะปัญหาและความจำเป็นเพื่อจัดทำรายงาน โดยกลุ่มปฏิบัติการดังกล่าวจะต้องประกอบด้วยผู้อำนวยการส่วนกลาง ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้อำนวยการฝ่ายบริการนักเรียน อาจารย์ที่ปรึกษา นักจิตวิทยา ผู้อำนวยการฝ่าย และบุคคลอื่นใดที่ผู้อำนวยการฝ่าย ผู้อำนวยการโรงเรียน/ผู้อำนวยการฝ่าย บริการนักเรียนเห็นชอบ โดยในทุกกรณีจะต้องมีการดำเนินการติดตามผลเพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลถูกบันทึกจริงและถูกเก็บไว้เป็นความลับอย่างเข้มงวด โดยยึดหลักปฏิบัติดังนี้

1. สัมภาษณ์บุคลากรตามจำเป็นและบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
2. ปรึกษานักเลขาโรงเรียนเพื่อตรวจสอบประวัติการอยู่ในโรงเรียนของนักเรียน
3. รายงานความคืบหน้าของปัญหาแก่ผู้อำนวยการและผู้อำนวยการฝ่ายบริการนักเรียน
4. กำหนดแนวทางการติดตามผล

ขั้นที่ 2

วางแผนปฏิบัติการจากข้อมูลที่รวบรวมได้เพื่อกำหนดมาตรการช่วยเหลือเด็กและครอบครัว โดยอาจปฏิบัติ ดังนี้

- ให้อาจารย์ที่ปรึกษาพูดคุยกับเด็กเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก อาจให้เด็กวาดภาพ หรือเล่นตุ๊กตาเพื่อสาริตหรือจำลองสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
- สังเกตเด็กขณะอยู่ในชั้นเรียน โดยมอบหมายให้อาจารย์ที่ปรึกษา นักจิตวิทยา หรือผู้อำนวยการคนใดคนหนึ่ง
- นัดพบ ประชุมร่วมกับครอบครัวเพื่อแจ้งข้อกังวลจากทางโรงเรียนให้ทราบ
- ส่งนักเรียนและครอบครัวต่อเพื่อรับการช่วยเหลือจากบุคลากรที่มีวิชาชีพโดยตรงจากภายนอก
- แจ้งให้ฝ่ายบริหารของผู้อำนวยการเกี่ยวกับข้อกังวลเรื่องผลกระทบต่อเด็ก/ครอบครัว หรือแจ้งสำนักงานสวัสดิการประจําภูมิลำเนา
- ขอคำปรึกษาจากสถานกงสุลของประเทศนั้น ๆ ที่มีอำนาจคุ้มครองครอบครัว
- ขอคำปรึกษาจากโรงเรียนหรือทนายความ
- ขอคำปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการจากหน่วยงานท้องถิ่น
- ขอคำปรึกษาจาก Child Line หรือหน่วยงานคุ้มครองเด็กอื่น ๆ

ในกรณีส่วนใหญ่ นักจิตวิทยาประจำโรงเรียนและอาจารย์ที่ปรึกษาประจำโรงเรียนจะเป็นผู้ดำเนินการหลักในการติดตามปัญหาหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการทารุณกรรมหรือทอดทิ้งเด็กในด้านต่อไปนี้

- ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ทักษะการเลี้ยงดูเด็ก ในลักษณะการฝึกวินัยเด็กที่บ้าน
- ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ปัญหาสุขภาพจิต เช่น ภาวะเครียด ความรู้สึกว่าตนคือค่า ภาวะซึมเศร้า

ในบางกรณีอาจส่งต่อเพื่อรับความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก เช่น

- ปัญหาสุขภาพจิต เช่น ภาวะซึมเศร้า อาการทางจิต การสูญเสียสภาวะการรับรู้ตนเอง และการคิดฆ่าตัวตาย

กรณีที่แจ้งเหตุให้มีการสืบสวน สอบสวน หรือกรณีที่แจ้งว่าต้องรับความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก

- การทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็กที่มีลักษณะรุนแรงและต่อเนื่อง
- การทารุณกรรมทางเพศและการร่วมประเวณีระหว่างพี่น้อง

ในกรณีที่เป็นการเหตุรุนแรง ซึ่งผู้ก่อเหตุที่เป็นสมาชิกในครอบครัวไม่หยุดพฤติกรรม หรือไม่สามารถแก้ไขปัญหาคือหรือข้อกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยเด็กได้ ให้รายงานต่อองค์กรต่อไปนี้

- สถานกุงสุล
- นายจ้าง
- ไลน์ (Childline)

ขั้นที่ 3

หลังจากที่มีการรายงานและ/หรือยืนยันข้อมูลแล้วว่าเด็กถูกทารุณกรรมหรือถูกทอดทิ้งจริง

- ให้นักจิตวิทยาและ/หรืออาจารย์ที่ปรึกษาประจำโรงเรียนติดต่อกับเด็กและครอบครัวเป็นระยะ เพื่อให้การช่วยเหลือและแนะนำตามเหมาะสม
- ให้นักจิตวิทยาและ/หรืออาจารย์ที่ปรึกษาคำแนะนำการเพื่อสนับสนุนผู้สอนและผู้อำนวยความสะดวกฝ่ายที่รับผิดชอบเด็ก
- ให้อาจารย์ที่ปรึกษาจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ และแนะนำกลยุทธ์การจัดการปัญหาเพื่อให้ผู้สอนปฏิบัติงาน
- ให้อาจารย์ที่ปรึกษาคิดต่อกับนักบำบัดจากองค์กรภายนอกเป็นระยะเพื่อแจ้งพัฒนาการของเด็กในการใช้ชีวิตในโรงเรียน
- แจ้งตำรวจ

จะต้องเก็บเอกสารการสืบสวนทั้งหมดไว้ในบันทึกลับของโรงเรียน หากจำเป็นต้องจัดส่งบันทึกใด ๆ ไปยังโรงเรียนอื่นที่นักเรียนอาจต้องย้ายไปเรียน ให้คิดสัญลักษณ์คำเตือนให้โรงเรียนปลายทางผู้รับเอกสารทราบว่ามื่อเอกสารสำคัญเกี่ยวกับนักเรียนที่ต้องรักษาเป็นความลับ

การจ้างงาน

หากเป็นไปได้ให้ติดต่อสำนักงานตำรวจเพื่อขอตรวจสอบประวัติผู้สมัครงานและดำเนินการสัมภาษณ์

ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะว่า ในขั้นตอนการคัดเลือกพนักงาน การพิจารณาบุคคลว่าผู้ใดอาจมีลักษณะเข้าข่ายที่จะกระทำการทารุณกรรมทางเพศกับเด็กนั้นเป็นไปได้อย่างหรือแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย เพราะผู้กระทำผิดทางเพศมักไม่มีลักษณะตายตัวหรือเด่นชัดใด ๆ ดังนั้นจึงต้องพึงระลึกไว้เสมอว่าผู้ใดก็อาจเป็นผู้กระทำผิดได้ในวันหนึ่ง เพราะฉะนั้นแม้จะเป็นเรื่องยากก็ต้องพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบ

โดยวิธีพิจารณา คือ ให้ศึกษาทัศนคติของบุคลากรที่มีต่อเด็ก แทนการตั้งคำถามว่าคุณคลนั้นอาจจะเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่

โดยตั้งคำถามปลายเปิด เพื่อถามผู้สมัครทุกคนดังนี้

สำหรับเจ้าหน้าที่ระดับผู้อำนวยการ ผู้บริหาร คณาจารย์ และพนักงานที่ต้องทำงานกับเด็กโดยตรง

การใช้นโยบายคุ้มครองเด็กในโรงเรียน ช่วยให้เด็กปลอดภัยจากการถูกทำร้ายทางร่างกาย จิตใจ หรือการล่วงละเมิดทางเพศได้หรือไม่ อย่างไร?

รับฟังคำตอบโดยละเอียดเพื่อศึกษาความเข้าใจและความตั้งใจที่จะปกป้องเด็ก และบทบาทของโรงเรียนในการคุ้มครองเด็ก

หลังจากถามคำถาม รอฟังคำตอบ โดยละเอียดเพื่อมองหาทัศนคติที่อาจเป็นภัยต่อเด็ก

ถามคำถามเพิ่มเติมที่ตามสมควร เพื่อขยายความ หรือขอความรู้เพิ่มเติมจากคำตอบแรกที่ผู้สมัครตอบ

สำหรับเจ้าหน้าที่สนับสนุน เจ้าหน้าที่ทำความสะอาด บำรุงรักษา ดูแลสวน และพนักงานอื่นทั่วไป

อ้างถึงมาตรา 25/26 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2546

ปรับคำถามให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมและระดับการศึกษาของผู้สมัคร และถามถึงแนวคิดและทัศนคติที่มีต่อข้อกฎหมายดังกล่าว

ถามคำถามต่อยอด เพื่อขอความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับคำตอบแรกที่ผู้สมัครตอบ

ผู้สมัครงานทุกคนในการจ้างงานทุกตำแหน่งที่โรงเรียนร่วมฤติวิเทศศึกษาและแผนกสวิต จะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับการคุ้มครองของเด็กได้ถูกต้องและเหมาะสม

การเปิดเผยข้อมูล

ผู้สอน ↔ อาจารย์ที่ปรึกษา ↔ ผู้บริหาร/ผู้อำนวยการฝ่าย

มีมูลเหตุอันสมควรหรือไม่?

มี → แจ้งผู้อำนวยการประจำสถานที่ ↔ แจ้งฝ่ายบริการนักเรียน

ตั้งกลุ่มปฏิบัติการเพื่อรองรับปัญหา

สืบสวน

เป็นจริง

ตัวอย่างมาตรการเพิ่มเติม

- *โรงเรียนร่วมฤทธิวิเทศศึกษาให้การช่วยเหลือเด็กและครอบครัว
- *ส่งต่อเพื่อรับความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก - Child Line
- *นัดพบ ประชุมร่วมกับครอบครัว
- *ติดต่อสถานกงสุล
- *ติดต่อหน่วยงานราชการ

ภาคผนวก 1

ข้อกำหนดในการคุ้มครองเด็กตามข้อที่ 19 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กตามประมวลกฎหมายแห่งราชอาณาจักรไทย

นโยบายการคุ้มครองเด็กถือเป็นนโยบายโรงเรียนที่สำคัญเพราะสามารถนำไปใช้ป้องกัน แทรกแซง และแก้ไขปัญหาได้ นอกจากนี้ผู้ปกครองและผู้สอนจะได้มีข้อมูลและทรัพยากรไว้ศึกษาเพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหา โรงเรียนในฐานะบ้านหลังที่สองของเด็กมีหน้าที่โดยตรงในการปกป้องคุ้มครองเด็กตามข้อที่ 19 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กรัฐและประมวลกฎหมายแห่งราชอาณาจักรไทยในปัจจุบัน

ข้อที่ 19: การคุ้มครองจากการถูกรังแกหรือทอดทิ้ง

บุคคลใดก็ตาม แม้แต่ผู้ปกครอง ก็ไม่มีสิทธิในการทำร้ายเด็กไม่ว่าด้วยวิธีใด ผู้ใหญ่ควรสอดส่องดูแลเพื่อให้เด็กปลอดภัยและได้รับการปกป้องจากการถูกรังแกหรือทอดทิ้ง ผู้กระทำความรุนแรง หรือถูกทอดทิ้ง

ข้อที่ 34: การทารุณกรรมทางเพศ

เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายความว่า บุคคลใดก็ตาม ไม่มีสิทธิในการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดกับร่างกายของเด็กหากเด็กไม่สมัครใจ เช่น การสัมผัส การถ่ายภาพ และการบังคับให้เด็กกล่าวในสิ่งที่เด็กไม่ประสงค์จะกล่าว

*ที่มา: อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ข้อที่ 25

พ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ไม่มีสิทธิเลี้ยงเด็กด้วยพฤติกรรมหรือวิธีการที่เข้าข่ายการดูแลเด็กที่ผิดตามกฎหมาย

ข้อที่ 26

ห้ามมิให้บุคคลใดก็ตามกระทำการหรือละเว้นการกระทำซึ่งส่งผลให้เด็กถูกรังแกทางกายหรือใจ

*ที่มา: พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2546